

Snaha zotrvať

Iveta Čavojská Chudá

Iveta Čavojská-Chudá

SNAHA ZOTRVAŤ

PREDSLOV

Tento príbeh odкрýva okrem imaginárnych, aj veľa pravdivých udalostí, teda situácií, ktoré sa skutočne odohrali.

Uvedené kúpeľné oblasti sú zmenené, a to z toho dôvodu, aby nenastala situácia, kedy by si ľudia mohli myslieť, že za zlé zážitky v kúpeľoch je nejakým spôsobom zodpovedné práve kúpeľné stredisko.

Taktiež mená viacerých postáv sú zmenené, aby oni a ich rodinní príslušníci nemali potrebu vyvolávať kvôli mojej publikácii rodinné, alebo spoločenské nezhody.

PROLÓG

Keď pred niekoľkými rokmi lekárka zistila, že v čom spočíva Júliin zdravotný problém, tak jej zároveň aj poradila, že nebude stačiť pre jej terapiu iba medikamentózna liečba, ale že bude veľmi vhodné a potrebné navštevovať aj rehabilitačné zariadenia.

„Ja mám ísť do kúpeľov?“ spýtala sa vystrašená.

„To neprichádza do úvahy! Ja mám dve malé deti ktoré ma potrebujú. Kvôli nim pracujem zatiaľ iba na polovičný úväzok. Muž chodí do práce a doma s deťmi som iba ja. Kto by sa mi o ne postaral?!“ Takto otvorene zareagovala na lekárkine odporúčanie.

Po tejto jej reakcii odborná doktorka pár rokov kúpele ani len nepripomínala.

No po pretrvávajú a zhoršovaní sa zdravotného problému a pri ďalšej kontrole jej podlomeného zdravia u spomínanej lekárky, na ňu táto spustila autoritatívnym slovným prejavom.

„Myslite už konečne aj na seba! Kto sa bude starať o vaše deti , keď váš zdravotný stav bude už nezvládnuteľný! Potom bude už neskoro vravieť mala som poslúchnuť a do tých liečební som predsa len mala chodiť!“

Takýmto, nie moc príjemným spôsobom na Tichú odborná diplomovaná lekárka s titulom nie iba pred menom, ale aj za priezviskom ku ktorej chodila na pravidelné kontroly, ešte nikdy pred tým slovne nezaútočila. Vždy bola veľmi milá a ohľaduplná. Z tohto jej nečakaného výstupu teda pochopila, že do tých kúpeľov pre jej dobro budem musieť ísť. Nie preto že by ju lekárka do toho nútila, ale preto, že aj sama uznala že

skutočne potrebujem aspoň skúsiť týmto spôsobom zlepšiť svoj, nie práve lichotivý zdravotný stav.

A tak sa konečne odhodlala a podala si žiadosť na kúpeľnú liečbu, ktorej výber nechala na oprávnených, pretože v tej dobe ona vôbec nevedela, že je možnosť vybrať si z viacerých možností uvedených konkrétnou zdravotnou poisťovňou miesto kúpeľného pobytu, podľa vlastného želania.

Po nejakej dobe jej prišla domov poštová zásielka kde bolo napísané, že kúpeľný pobyt oslovení vybrali v meste Glória s udaním presného dátumu v dĺžke trvania dvadsať jedna dní.

Po prečítaní týchto pokynov si uvedomila, že deň nástupu je až príliš blízko a že skutočne budem od svojich milovaných detí a svojho manžela odlúčená na celé tri týždne.

Do dnešného dňa jej deti nepotrebovali navštevovať hromadné školské stravovanie a ani tomu prislúchajúcu skupinu žiakov, pretože Júlia bola od narodenia prvého syna v domácnosti a o svoje deti sa s veľkou radosťou v tomto smere vždy starala vlastne sama. Do zamestnania ktoré mala veľmi rada chodila po materskej dovolenke iba na štvorhodinový pracovný čas a na plný úväzok sa má vrátiť o jeden mesiac neskôr, než príde z kúpeľného pobytu domov.

Lenže keď sa blížila situácia, kedy svojim deťom nemohla každodenne zabezpečovať to, na čo boli zvyknuté, tak využila najlepšiu možnú alternatívu a svoje deti prihlásila tam, kde bolo treba. Preto prvé čo spravila bolo to, že oboch svojich synčekov bola prihlásiť kompetentnej osobe, ktorá mala v danej škole túto záležitosť na starosť, aby týmto spôsobom zabezpečila svojim deťom pravidelný a teplý obed počas pracovného týždňa. Zároveň dala na známosť triednej pedagogičke ich mladšieho syna osobne a aj svojim podpisom na určený školským zariadením predpísaný doklad s presným časovým harmonogramom aj s názvom záujmových činností, ktoré

Danielko ako súčasť výchovy mimo vyučovania navštevoval aby sa nestalo, že by ho dozerajúca osoba majúca v tomto ohľade právomoc neuvolnila na jeho obľúbené a nimi, teda rodičmi vopred vyplatené záujmové krúžky, navštevujúce počas voľného poškolského obdobia, kedy by mal inak tráviť čas iba v školskej družine. Tento overený dokument bol potrebný k tomu, aby mohol ich synček každý pracovný deň v týždni mimo časového obdobia svojich krúžkov, navštevovať hneď po ukončení vyučovania školskú skupinu, aby bola o neho zabezpečená starostlivosť po vyučovaní tak, že strávi poobedie v prvom rade pod konkrétnym pedagogickým dozorom a aktivitami ktoré škola v tomto smere ponúkala.

Vyzdvihnutie jej mladšieho chlapca zo spomínaného stráženého priestoru, kde je možné po výučbe v rámci dozoru zmysluplne využiť voľný čas, mal na starosť Júliin manžel.

Dohodou taktiež v písomnej forme v danom školskom zariadení bolo tak zabezpečené, že si ho otec sám príde osobne vyzdvihnúť z tohto priestoru a teda z tejto, vyučujúcimi dohliadanej skupiny.

Asi tri dni pred odchodom do ozdravovacieho a rehabilitačného zariadenia, sa Tichá začala zamýšľať nad tým, že kto vie s kým sa tam stretne? Pretože nemala ani poňatia o ľuďoch s ktorými tam mala tráviť čas.

„Budú tí ľudia aspoň z časti takej povahy, akej je ona? A ako si navzájom svojim správaním a konaním zasiahnu do svojich životov?“

Nuž povediac pravdu, bolo by zrejme veľmi naivné myslieť si, že sa tam stretne iba s ľuďmi s charakterovými vlastnosťami takými, s akými by sa tam zoznámiť chcela a že tam nestretne niekoho, koho správanie a konanie voči jej osobe sa bude vymykať určite nie len jej chápaniu.

I

Bolo krásne, letné, utorkové slnečné ráno, na začiatku leta, v poradí prvého roka v druhom tisícročí nášho letopočtu, keď sa so svojim manželom zobudili na nastavený budík, ktorý im mal pripomenúť, že dnes vstávajú o hodnú chvíľu skôr než inokedy.

A to z toho dôvodu, aby ju jej manžel Mário zaviezol autom do vzdialeného kúpeľného mesta s názvom Glória. Bolo to miesto, v ktorom mala stráviť dvadsaťjeden dní plných vynikajúcich liečebných procedúr, pohody a oddychu zažitého z dostatočného množstva voľného času, v spoločnosti doposiaľ cudzích ľudí.

Svojich synov v tento deň zobúdzala so slzami v očiach.

Richard, ako prvý priamy potomok mužského pohlavia mal vtedy takmer trinásť rokov a bol to na svoj vek chlapec poriadne vysoký a primerane mocný. Mal krásne veľké sýto modré dobrosrdečné oči a na perách neskutočné množstvo bezhraničných rečových prejavov, ktorými sa chcel niečo nové a zatiaľ preňho nepoznané dozvedieť. Jej prvorodený syn sa skratka potreboval neustále na niečo vypytovať. Teda ak práve nečítal niečo v encyklopédii zvierat, lietadiel, alebo nekonečného svetového priestoru. Zaujímalo ho skutočne takmer všetko. Bol to pre svojich rodičov taký malý, i keď na svoj vek, veľký vedátor. Táto jeho zvedavosť mamu aj otca niekedy dosť vyčerpávala, pretože takmer nonstop museli odpovedať na jeho otázky, ale v škole vďaka svojej zvedavosti nemal problémy.

No keď maminka potrebovala od neho s niečím pomôcť čo sa mu

očividne nechcelo, tak mu tá manuálna aktivita trvala oveľa dlhšie, než by Júlia potrebovala.

Pestovať nejaký, jemu vyhovujúci šport vtedy nebol pre neho nijak extra zaujímavý, zato akékoľvek náučné literárne dielo vydané tlačou, bolo pre neho ako malý zázrak, ktorý prečítal hneď ako sa mu dostalo do jeho detských rúk. Čítal kdekôľvek a kedykoľvek.

Neustále špekuloval nad tým, ako vylepši nejaký malý vynález, aby bol tento ešte dokonalejší. Boli to napríklad autá na baterky, ktoré nejazdili tak, ako by si on sám želal. To, že to auto po jeho rozobraní do poslednej skrutky a následnom poskladaní už obyčajne nejazdilo vôbec, tak to pre neho nebolo podstatné. Myšlienkovým obsahom preňho bolo to, že zistil čo vo vnútri toho auta je a to, že prišiel na spôsob usporiadania prvkov istého systému vo vnútri toho, pre neho doposiaľ nepoznaného fungovania mechanizmu. A keby mala jeho mamina prezradiť najlepší darček aký kedy od svojich rodičov ich prvorodený syn dostal, tak by to bol určite detský mikroskop, teda optický prístroj slúžiaci na zväčšené zobrazenie malého objektu, ktorý si našiel pred pár rokmi pod vianočným stromčekom.

Jej druhý syn Daniel, bol akoby z iného cesta než jeho starší súrodenec. Keď odchádzala do kúpeľov, tak Júliinu druhému potomkovi tiahlo na jedenásty rok života.

Nemal tiež problémy s učením a myslela, že to bolo práve vďaka jeho bystrej mysle a výnimočne dobrej, najmä zrakovej a logickej schopnosti uchovávať a vybavovať si vnemy. Veľmi rád sa hrával s rôznymi stavebnicami, čím si okrem veľmi dobrého trávenia detského voľného času, rozvíjal aj svoju kreativitu.

No ale zobrať si nejakú knižku ktorá nebola pre neho potrebná do školy a začať ju čítať, tak to nebolo pre neho to pravé orechové.

Zato keď sa mu dostala do jeho jednej malej rúčky obyčajná ceruzka a do druhej čistý papier, tak naň dokázal absolútne dokonale nakresliť

akékoľvek zviera krajšie, než v skutočnosti bolo. No a športom a hlavne futbalom vedel stráviť každú voľnú chvíľku ktorú mal.

Na svoj vek, to bol pre svoju maminku taký malý drobček. No jeho krásne, šibalské bledo modré očka neveštili príliš veľa kludných dní. A práve to bol dôvod, prečo napriek jeho nízkeho veku chirurgickú pohotovosť navštevovala s ním jeho mama až príliš často, pretože bolo treba večne na ňom čosi pozašávať a párkrát bolo treba aj sadru na nohu dať. Zato keď jeho maminka potrebovala s čímkoľvek v domácnosti pomôcť, tak tento malý človek obyčajne vôbec nelenil a bez jedinej verbálnej námietky rýchlo a dobre spravil to, čo bolo treba. A vianočný darček, ktorým mu jeho rodičia najväčšmi rozžiarili radosť v jeho očiach, ba až vytrženie, boli kolieskové korčule. Na jeho malú nôžku takúto športovú obuv patriacu do fitness kategórie nevyrábali, čo on dobre vedel. Takže pred nazutím sa do týchto korčúl, ktoré boli o dve čísla väčšie, než by bolo najvhodnejšie ku jeho veľkosti nohy, si bez najmenšieho problému najskôr natiahol na svoje chodidlá o tri páry ponožiek viac a s dokonalou stabilitou na veľké prekvapenie svojich rodičov po ich nazutí, sa kĺzal po chodbe.

I keď ako zrejme všetci súrodenci, tak aj jej dvaja synovia sa spolu hašterili, teda hnenlivo si vymieňali svoje názory s kritickým presadzovaním svojej mienky, no nikdy si fyzicky neubližovali.

Nevedela či to bolo tým, že sa im ich podarilo s mužom tak dobre bez akéhokoľvek rozdielu vychovávať alebo tým, že každý z jej synov je iný. Teda podarilo sa to, že sa navzájom neuveriteľne akceptujú a majú sa ako bratia skutočne radi.

I keď si v duchu sľúbila že nedá pred nimi znáť jej, možno až príliš citlivú povahu neudržala dojatie. Po raňajkách ktoré svojim deťom pripravila, sa obaja chlapci s mamou smutne rozlúčili, pričom oni skôr utešovali ju ako ona ich a odišli do výchovno-vzdelávacieho zariadenia.

Veci si zbalila už deň vopred, takže to ráno nebolo plné stresu z toho že by nestíhala poukladať si do cestovnej tašky oblečenie a všetko ostatné, ale z toho, že si obaja manželia uvedomovali, že tých dlhých dvadsaťjeden dní nebude doma pri svojich milovaných.

Na Máriovi, i keď to nepovedal, videla v očiach slabé zúfalstvo z toho, že bude jeho manželka príliš ďaleko od nich a že s deťmi zostane predsa len sám a tie budú potrebovať mať: nakúpené jedlo, aspoň cez víkend navarené a ešte bude musieť aj prať. No hrôza pre chlapa, ktorý toto všetko nechával iba na svoju polovičku. A to ešte nemyslel na to, že by mal s deťmi písať úlohy, chodiť s nimi k lekárovi, odviezť na futbal, na kanoe ktoré vtedy navštevovali obaja ich synovia, na výtvarnú, no skratka venovať sa domácnosti a hlavne deťom tak, ako to robí veľká väčšina zo žien.

No nie len to privádzalo jej manžela do stavu chlapskej beznádejnosti. On si totiž začal pomaly a neodvratne uvedomovať aj to, že po tú dlhú trojtýždňovú dobu, nebude môcť navštevovať reštauráciu kde rád chodil, najmä na mužmi obľúbený slabo alkoholický nápoj vyrábaný z obilného sladú, vody a chmeľu pomocou pivných kvasiniek. Nikdy to jej manžel s alkoholom neprehnal, teda sa nemusela obávať toho, že by niekedy prišiel domov v stave svedčiacom o nadmernom požití tekutiny z čistého liehu. Lenže keď sa z času na čas vybral na ten jeho obľúbený chmeľový nápoj, tak ona, teda jeho manželka bola vždy doma. Takže sa otec svojich detí nemusel zapodievať tým, že čo by mohli jeho potomkovia neplánovane vyparatiť. No a teraz v túto dobu prišiel na to, že tá situácia kedy si bude môcť posedieť, i keď iba na krátku chvíľu v bare s kamarátmi, pričom zodpovednosť za aj jeho deti vtedy mala na starosť iba Júlia, tak v tento trojtýždňový časový úsek, si bude musieť túto mužskú vymoženosť zo svojho repertoáru odpustiť.

Ale to čo mu najviac vrtalo v hlave, bolo predsa len niečo úplne iné.

„Julka, ty si tam nájdeš chlapa!“

Vyšlo v to ráno z úst „JEJ ČLOVEKA“, s ktorým si ako, možno až príliš mladí sľúbili lásku a vernosť v dobrom aj v zlom, až pokiaľ ich smrť nerozdelí, no ktorý takto vopred skonštatoval výsledný efekt jej pobytu v liečebných kúpeľoch, pričom ona do dnešného dňa odkedy sa zosobášili, okrem nutného pobytu v nemocničnom zariadení nikde sama nebola.

Vytreštila na neho oči.

„To hádam nemyslíš vážne čo si povedal! To čo ťa napadlo? Takže ja podľa teba idem do kúpeľov preto aby som si tam našla druhého chlapa? Podľa teba nie sme šťastní z toho že máme jeden druhého?“

Zostala stáť s obrovským otáznikom v očiach na mieste v úplnom šoku.

Na jednej strane bola od skorého rána vystrašená z toho že čo ju čaká v tom, pre ňu cudzom svete a že ako tam ona prežije tie tri týždne bez svojich najdrahších, teda hlavne odlúčením od svojich milovaných detí a od „jej jediného“, teda bez nie príliš vysokého, no s ideálnym spevnením svalstva dosiahnutého aktívnym športom tridsaťsedem ročného muža.

No na druhej strane sa po tejto jeho vete cítila ako v inej dimenzii.

Po jej nestrávení tej Máriovej šokujúcej myšlienky rozopla dlhý zips na cestovnej taške a s riadnym hnevom vyberala poctivo naukladané časti oblečenia.

„Čo robíš?“

Spýtal sa, keď vbehol naspäť za svojou ženou do spálne a videl jej nahnevané konanie. „Vybaľujem! Čo nevidíš?“ odvrkla mu, pričom sa na neho ani len nepozrela.

„Prestaň! Veď dobre vieš že tie kúpele ti podľa lekárov pomôžu. Tak čo vymýšľaš?“

Keďže už po tých rokoch poznala mužovu náturu, neprestala urýchlene vybaľovať deň vopred zbalené veci.

Odrazu podišiel ku nej, odhodil do tašky tričká ktoré sa práve chystala

uložiť naspäť do skrine a objal ju.

„Prepáč mi to. Chcem aby si bola zdravá, ale budeš mi veľmi chýbať.“

Rozochveným hlasom jej povedal slová, ktoré vyrieť pre neho nebolo ľahké, pretože jeho chlpská povaha je neoblomná a dosť tvrdá.

Zato Júlia z jeho slov pri srdci zacítila príjemné teplo.

Po dlhej chvíli objatia jej vyvolený začal vyberať veci zo skrine ktoré tam pred chvíľou uložila ona sama a snažil sa ich čo najlepšie poukladať tam, kde aj nedávno boli, teda do cestovnej tašky.

Veľmi rýchlo ho vystriedala. Nie preto, že by chcela čo najrýchlejšie odísť, ale preto, že keby ho nechala to oblečenie ďalej „ukladať“, tak by tomu po vybalení nepomohol, ani ten najperfektnejší elektrický nástroj na hladenie a žehlenie.

Takže Júlia znova balila a jej muž zatiaľ spravil ďalšiu skvelú kávu zaliatu v obľúbených kávových bielych šálkach a prestretú na najkrajšom, blede hne dom jej ručne vyšitom obruse s výšivkou richelieu.

Sediace spolu pri stole už necítili distresujúce napätie, ale bol to smútok z toho, že nebudú po celú dobu, čiže každý budúci deň v dĺžke troch týždňov spolu.

Keďže už bol najvyšší čas odísť, aby stihla prehliadku u lekára v kúpeľoch ktorý zadáva liečebné procedúry, boli obaja nútení zamknúť dvere bytu z vonku, nasadnúť do ich cestného motorového tátoša a naštartovať motor.

Po ceste im spríjemňovalo cestu iba autorádio, pretože oni dvaja akosi nenachádzali tie správne slová. Báli sa povedať niečo, čo by tomu druhému i keď nechtiac, mohlo nejako ublížiť.

Asi po dva a pol hodiny trvajúcej ceste s ich osobným motorovým prostriedkom doraziac na miesto, sa dostali pred spustení prekážku na uzavretie cesty, zabráňujúcu vstup do areálu automobilom, ktoré v týchto kúpeľoch nemali čo robiť.

Zamestnanec, ktorý mal na starosti vchod do tohto areálu aj s kontrolou vstupujúcich osôb, po vyjdení z primerane veľkej vrátnice si od nich vypýtal k nahliadnutiu doklad o tom,

či môžu preukázať svoju oprávnenosť vojdenia do liečebných priestorov. Po jeho prečítaní dátumu nástupu na rehabilitáciu v dokumente, im otvoril závoru a oni tak po kratučkej chvíli jazdy autom zaparkovali pred budovou Dar, v ktorej sa mala Júlia hneď po príchode prihlásiť, okrem iného aj s predloženým dokladom od poisťovne.

Prvý pohľad na okolité prostredie podľa nej neveštil nič dobré, ale nepovedala na toto spozorovanie radšej ani pol slova.

„Kam som ťa to priviezol? Je to určite to miesto čo máš napísané na tom papieri od poisťovne?“ spytoval sa preľaknutý Mário.

Miesto uvedeného kúpeľného pobytu ktoré dostala doporučené od poisťovne pod názvom Glória pred tým nikdy ani jej manžel a ani ona nepočula, ale je to asi preto, lebo to ani jedného z nich dvoch doposiaľ nikdy nezaujímalo.

Vedela, ako vypadajú kúpeľné mestá ako napríklad Piešťany, alebo Trenčianske Teplice, pretože tie navštívili s deťmi počas spoznávania krás Slovenska. Ale toto miesto sa ani na jedno nimi navštívených kúpeľných oblastí ani trocha nepodobalo.

Hneď po prvom vizuálnom kontakte ktorý teda nebol najlepší, Júlia rýchlo začala hľadať niečo dobré, aby nie iba sebe, ale aj v jej manželovi zažala aspoň záblesk niečoho pokojného, niečoho pozitívneho, aby sa mohol jej muž čo možno najviac v relatívne spokojnom stave vrátiť v poriadku domov k ich deťom.

No a ona si povedala, že si nebudem všímať nelichotivého prostredia a neradostných ľudí, ale radšej sa bude snažiť v každej situácii, v ktorej sa ocitnem hľadať niečo pozitívne, niečo čo jej vytvorí a udrží dobrú náladu ,

aby to potrebné časové obdobie na tomto mieste strávila čo možno najpríjemnejšie.

„Veď práve to by mala predsa byť nie len podľa matky dvoch nedospelých synov, tá správna idea toho, ako stráviť čas v liečebných kúpeľoch“.

Takto si v duchu naplánovala svoje strávenie voľného času na tomto, pre mladú ženu zatiaľ nepoznanom a cudzom mieste.

„Všímaš si ten neskutočný klúd ktorý tu panuje?“ spýtala som sa otca svojich detí, aby tak zmenila jeho negatívny postoj na toto miesto k niečomu optimistickejšiemu.

„Súhlasím,“ prisvedčil trochu skormútene.

„Ale pravda je aj to, že už tu vonku stojíme aspoň pätnásť minút a ešte som nevidel žiadneho človeka. Kde sú všetci?“

„Veď je iba pol jedenástej, takže sú asi na tých procedúrach,“ povedala, ako keby chcela pred svojím mužom všetkých na tomto mieste a v tejto dobe nevidiacich ľudí ospravedlniť.

„A vôbec. Nepremýšľaj o nepodstatných veciach a radšej mi povedz niečo pekné. To sa chceš so mnou rozlúčiť tak, že tu budeš hľadať všetky zápory?“ povedala už dostatočne vytočená. Veď ona potrebovala počuť niečo čo by ju upokojilo a nie iba to, čo ju ešte viac v duši znepokojí.

Vošli do hlavnej budovy s názvom Dar, v ktorej sa mala po príchode prihlásiť. Budova bola asi sedem poschodí vysoká a z vonku nevypadala neviem ako prívetivo.

Zato hneď po vstupe dnu, sa ocitli v peknom, čistom a prívetivom prostredí.

Pani na recepcii ich s úsmevom pozdravila, zobrala si od Tichého písomný doklad zaslaný poisťovňou a poslala ju k lekárke ku ktorej mala byť zaradená.

Na veľkej chodbe bolo veľa kúpeľných hostí, ktorí očividne tiež čakali na vstupnú prehliadku a na ubytovanie.

Jej manžel pochopil, že jeho manželka nebude vybavená tak rýchlo ako chcel a že bude lepšie keď sa už vráti domov, teda lepšie povedané do zamestnania.

Preto Júlia vyšla z uvedenej chodby budovy a išla tak odprevadiť svojho muža k autu. Lúčenie už bolo iba veľmi krátke, lebo slzy na krajíčku nemala iba ona, ale aj on.

Po vrúcnom a dlhom bozku Mário naštartoval ich cestné motorové vozidlo a odišiel.

Zostala tam sama.

Vrátiac sa nazad do spoločného priestoru v ktorej nebolo málo osôb čakala na to, kedy príde na radu ona.

Oproti dverí ambulancie diplomovaného lekára so špecializáciou na konkrétny zdravotný problém, formálne pozdravila dve ženy, sediace na podlhovastom koženom sedadle, očividne tiež čakajúce na to, kedy sa dostanú do miestnosti tohto lekára aj oni.

Odzdraviac, sa jej hneď jedna z nich spýtala.

„Vy ste práve prišla na pobyt?“

„Áno,“ odpovedala.

„A vy ste tu už ako dlho?“

„My už dnes poobede odchádzame, takže si sem ideme iba prevziať prepúšťaciu správu,“ odpovedala druhá z tých dvoch.

„Keďže vy to tu ešte určite nepoznáte, tak prídte po vstupnej prehliadke a následnom odovzdaní kartičky s predpísanými terapiami ktoré odovzdáte kvôli dopísaniu presného času rehabilitácií na recepcii, za nami do blízkeho, veľmi príjemného podniku, kde sa my dnes pôjdeme ešte na záver tohto pobytu nasýtiť bryndzovými haluškami s názvom „Salaš u gazdu“ a my vám tam uvedieme viaceré miesta, aby ste vedela, že kam sa tu dá vo voľnom čase

íšť.

Salaš sa nachádza na mieste, za tým veľkým dreveným mlynským kolesom, necelých asi sto metrov za objektom Dar.

Ak by sme nechtiac chvíľu meškali, tak nás tam počkajte a my vám povieme aj o ostatných miestach, ktoré tu stoja za to, navštíviť ich.“

„Ja som si tu žiadne vodné koleso ako jedno z najstarších zariadení na získanie energie prúdiacej vody nevšimla,“ pravdou im dala znáť zatiaľ svoju nevedomosť.

„No veď ešte ste ani nemala kedy, keďže ste prišla ešte len dnes,“ odpovedala s úsmevom jedna z tých dvoch.

„Súhlasím a do toho salašu teda určite prídem. Veď aj tak tu zatiaľ ešte nikoho nebadám, pretože som ešte ani nemala kedy niekoho spozorovať.“

S potešujúcim úsmevom od každej zúčastnenej, sa dokončila konverzácia.

Po tomto krátkom rozhovore, už bola na ňu rada a preto sa postavila blízko ku dverám.

„Pani Júlia Tichá? Nech sa páči poďte na vstupnú prehliadku,“ zvolala zdravotná sestra milým a usmiateym hlasom.

„Vítame vás pani Tichá v našom kúpeľnom zariadení,“ povedala s úsmevom na perách, hneď po príchode do ambulancie ošetrojúca lekárka stredného veku.

V momente z Júlie opadol nepokoj z neznámeho prostredia a úsmev na tvári sa objavil aj jej.

Komunikácia medzi nimi prebiehala bez akýchkoľvek obmedzení, ba dokonca keby ich počúval niekto nezainteresovaný tak by si mohol myslieť, že oni dve sú dobré priateľky.

„Pani Tichá, vy ste dobre vyzerajúca svetlo vlasá mladá žena a preto by som vás chcela poprosiť, aby ste sa nevzdŕaľovala od kúpeľov.“

Vôbec sa nezamýšľala nad týmito jej slovami a preto sa jej ani nič na toto upozornenie nespýtala.

Po odporučení a následnom zadaní kúpeľných procedúr ktoré jej lekárka navrhla a ktoré boli pre ňu úplne neznáme sa jej okrem iného aj spýtala: „Napíšem vám aj hipoterapiu?“

„Čo to je?“ spytovala sa, pretože názov tejto terapie nikde nepočula a ani len o nej v žiadnej periodickej publikácii obsahujúcej rôzne články nečítala.

„To sa vám bude určite páčiť.“

Povedala lekárka s milým úsmevom.

„A ako to vlastne prebieha?“ spýtala sa Júlia s nevediacim výrazom na tvári.

„Budete pod dozorom lekára rehabilitovať na koni.“

„Na živom koni?“

Jej otáznik v tvári bol ešte oveľa výraznejší.

„Ak súhlasíte, tak vás poprosím podpísať tento doklad, kde mojím podpisom vlastne súhlasíte s hipoterapiou a zúčastníte sa jej na vlastnú zodpovednosť.“

Bolo to pre ženu ocitnutú sa po prvý krát v rehabilitačnom zariadení niečo o čom ešte nikdy doposiaľ ani len nepočula a teda ako správna žena, bola na túto procedúru veľmi zvedavá. Preto súhlasila a doklad aj hneď podpísala.

Pred odchodom z miestnosti lekárky sa tejto milej diplomovanej osoby ešte manželka Tichého spýtala na jednu vec: „Pani doktorka, bolo by možné, zakúpiť si ubytovanie na jeden týždeň aj s nejakými procedúrami pre môjho manžela?“ spýtala sa bez okolkov.

„Keď nám to dáte aspoň jeden týždeň vopred vedieť, a ak ešte budú voľné miesta, tak v tom určite nebude žiaden problém,“ odpovedala kladne na jej otázku, kompetentná lekárka.

Po vyjdení z ambulancie a odovzdaní poukazu na recepcii, k potrebnému načasovaniu terapií, sa vybrala na dohodnuté stretnutie.

Preto po jej prejdení poza hlavnú budovu a ako popravde povedali tie dve mladé ženy končiace pobyt v tomto zariadení, teda po necelých sto metroch chôdze po úzkom chodníčku, ako prvé uzrela s určitou technicky veľmi náročne vyrobené z dubového dreva veľké a zároveň aj krásne, točiac sa mlynské koleso.

Vystúpiac piatimi schodmi a následnom ocitnutí sa na vyvýšenom priestranstve, asi desať metrov od vchodu do vnútra salaša sa jej naskytl pekný pohľad na drevenú podlahu typu palubovky, na ktorej boli postavené veľmi vkusne a zároveň aj jednoducho stolárskymi remeselníkmi zostrojené z dubového dreva dlhé stoly a v rovnakej dĺžke aj popri nich z oboch strán stojace krásne vypracované z rovnakého prírodného materiálu lavice s operadlami, pre niekoľko ľudí.

Na jednej strane táto vonkajšia terasa pôsobila jednoducho, no pri čom len po krátku zahľadní sa na tvorivú prácu precíznych drevárov tohto praktického zariadenia, vonkajšia časť stavby pôsobila veľmi pekným, priam umeleckým dojmom.

Vojdúc do vnútra objektu uzrela krásne zariadený priestor pre hostí, vyrobený z rovnakého materiálu ako bol na vonkajšom priestranstve, iba s tým rozdielom, že stoly boli iba pre štyroch ľudí a stoličky mali pre pohodlnejšie posedenie aj vkusné čalúnenie.

V túto dobu, teda v čase blížaceho sa obedňajšieho jedla, keďže kúpeľníci mali zabezpečenú stravu priamo vo svojom objekte, vo vnútri v týchto priestoroch nesedel nikto, iba ona, čakajúc na dve mladé ženy, s ktorými sa takto dohodli v čakárni pred lekárskou ambulanciou.

Najskôr si Júlia neobjedнала na pitie nič, pretože čakala, že sa každú chvíľu objavia tie dve vo dverách.

„Mladá pani, môžem vám niečo priniesť?“ spýtal sa jej s milým úsmevom

plavovlasý čašník, až príliš vysokého vzrastu, vo veku asi tridsať päť rokov, pôsobiaci úplne prirodzeným, obyčajným dojmom, o ktorom sa neskôr dozvedela, že to bol vlastne majiteľ, tejto veľmi peknej, gastronomickej prevádzky.

„Síce som chcela najskôr počkať také dve žienky, no ale keďže ešte stále neprichádzajú, tak vás požiadam aspoň o pepsikolu.“

Obsluhujúci hostí s výškou asi stodeväťdesiat centimetrov jej razom priniesol nápoj a stojac oproti nej pri stole za ktorým sedela s ňou začal, úplne prirodzeným spôsobom, s najväčšou slušnosťou rozhovor.

„Vy ste dnes nastúpila na kúpeľnú liečbu? Pretože som vás tu ešte nevidel,“ spýtal sa jej otvorene.

„Áno. Dnes som pricestovala. Tie mladé slečny ktoré tu čakám, mi chceli dať nejaké informácie o tom, že kam sa tu dá vo voľnom čase ísť. No ale ako to tak pozorujem, tak z toho nič nebude,“ s miernym úsmevom dopovedala, akoby chcela vysvetliť dôvod jej návštevy tohto salaša v osamotní.

„Myslím, že viem na ktoré dve osoby ženského pohlavia čakáte. Neboli tak náhodou obidve rovnako vysoké, krátko vlasé, pričom jedna z nich mala príliš červené sfarbenie tých tenkých útvarov vyrastajúcich z pokožky na hlave?“

„Jasnejší popis tých dvoch žien si ani neviem predstaviť,“ zakončiac z jej strany súhlas, sa obaja usmiali.

„Ale veď ja tu bývam, takže vám môžem poradiť, kam sa tuná dá ísť.“

Pokračoval v rozhovore už iba sám, pričom ona si len popíjajúc kolu, bez jediného slova vypočula jeho možné návrhy na miesta prechádzok, alebo kultúrneho vyžitia.

Po rýchlejšom dopití osviežujúceho nápoja vyplatiac svoj účet už viac nečakala kúpeľníčky končiace dnešným dňom pobyt, ale smerovala ešte pred obedom do svojej izby, aby si mohla zatiaľ vybaľiť svoje oblečenie, aj s ostatnými potrebnými vecami, prinesenými z domu.

Ubytovanie dostala v jednom z ďalších kúpeľných domov, asi tristo metrov od hlavnej budovy pod názvom Amor.

Táto, tiež trocha schátralá budova mala prízemie, kde za dverami do tejto ubytovne bol postavený malý plastový stolík aj so štyrmi stoličkami bieleho sfarbenia, stojacimi kvôli úzkemu priestranstvu tesne vedľa seba a iba jedno poschodie, z ktorého sa dalo vyjsť aj na úzky balkón.

Izba ktorá jej bola poskytnutá pre pobyt v týchto kúpeľoch sa nachádzala na prízemí, pričom jej súčasťou bol aj sprchovací kút a samostatná toaleta.

Táto obytná miestnosť bola dvojposteľová a to znamenalo, že bude mať aj spolubývajúcu.

Nevedela, že kto bude s ňou zdieľať tento dočasný ubytovací priestor, no dúfala, že to bude mladá žena približne takého veku ako bola vtedy ona, teda vo veku asi tridsaťdva rokov.

Trocha sa obávala toho, že bude v izbe s nejakou staršou ženou ktorá bude neustále lamentovať nad svojím zdravotným stavom a aj celým svojim životom.

Keďže Júlia mala skôr radostnejší pohľad na život, tak jej táto pesimistická filozofia niektorých, nie len postarších ľudí, nebola moc príjemná a teda sa s ňou nemala ani najmenší záujem stotožňovať, nie to ešte celo denne takúto osobu trpieť.

Mala radšej takých ľudí, s ktorými sa môže zasmiať na hocijakom optimisticky podanom životnom príbehu, než sa stať poslucháčom príliš zbytočných a zdĺhavých lamentácií, ktoré počúvajúceho účastníka ničím neobohatia, ba naopak, iba mu zoberú takmer všetku energiu.

Takto bola rozhodnutá v prípade, že by jej skutočne na izbu priviedli takúto, s negativistickým vzťahom k životu, osobu ženského pohlavia.

No skrátka, horší scenár si Tichá v túto chvíľu, ani nevedela predstaviť.

Preto by sa v takejto situácii od tejto ženy s pochmúrnymi myšlienkami